rohekatest munadest pojad välja. Nad on peaaegu paljad, ainult hõredate udusulgedega kaetud; aga selle peale vaatamata hakkavad nad kohe pärast munast välja tulekut liikuma ja lähevad ühes isa-emaga põllule. Emalind siblib maa seest väikesi ussikesi välja, püüab putukaid ja toidab nendega õrnu poegi.

Pojad on alati ema juures, ja kui mõned neist natuke peaksid maha jääma, kutsub ema nad kohe enese juure tagasi, missugust käsku ka pojad sõnakuulelikult alati täidavad. Senikaua kui ema neid toidab ehk oma tiibade all soendab, peab isalind vahti ja hoiatab neid väiksemagi hädaohu korral.

Vaenlasi on põldpüüdel palju. Kõik murdjad loomad ja linnud on maiad nende õrna liha peale ja varitsevad neid igal sammul. Palju kavalust peab põldpüüdel olema, et osaltki neist hädadest pääseda, mis neid alalõpmata ähvardavad.

Näe, eemalt ligineb kass. Isa-põldpüü märkab järsku vaenlase lähenemist. Ta teatab liginevast hädaohust emalinnule. See kutsub silmapilk pojad enese ümber ja juhatab igaühele koha kätte, kuhu ennas ära peita: üks peidab enese kõrge rohu sisse, teine viljakõrte keskele, kolmas võsastikku, neljas kivide taha j. n. e. Ja enne kui kass kohale jõuab, on kõik pojad peidetud. Vanad linnud ise lähevad aga julgesti vaenlasele vastu. Aga nad ei mõtlegi temaga võitt lusesse astuda. Nad teavad väga hästi, et kass nendest tugevam, aga nad tahavad kavalusega kassi tähelepanu poegade pealt eneste peale juhtida. Maiasmokk kass näeb põldpüüsid ja rõõmustab juba maitsva lõunasöögi üle. Sest iga päev ainult hiired ja hiired — see tüütab lõpuks tõesti ära!